

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	7
Omgevingswet	7
Wabo	9
Natuurbescherming	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Werkloosheid	12
Bijstand	13
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	14
APV	14
Huisvesting	14
Rijkswet op het Nederlanderschap	16
Vuurwerkbesluit	17
Wegenverkeerswet	18
Vreemdelingenrecht	19
Regulier	19
MVV	21
Richtlijnen en verordeningen	24
Vreemdelingenbewaring	25

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 398

MK ABRS, 20-03-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1139](#)

raad van de gemeente Heiloo, verweerder.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. Nuancering jurisprudentie. I.c. wordt geoordeeld dat de bewonersvereniging niet kan opkomen voor de algemene belangen zoals in haar statuten staan vermeld. In de uitspraak van 1 februari 2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:425](#); r.o. 7.3) heeft de ABRS geoordeeld dat voor de toepassing van het relativiteitsvereiste niet van belang is of een belangenorganisatie feitelijke werkzaamheden heeft verricht in relatie tot haar statutaire doelstelling(en) in de periode tussen haar oprichting en het einde van de beroepstermijn. De ABRS ziet aanleiding haar rechtspraak op dit punt te nuanceren. Als het beroep van een belangenorganisatie die volgens haar statuten één of meer algemene belangen behartigt, ontvankelijk is omdat zij een zienswijze naar voren heeft gebracht, geldt het volgende. In zulke gevallen wordt in het kader van het relativiteitsvereiste naast de statutaire doelstellingen mede van belang geacht of zo'n belangenorganisatie enige feitelijke werkzaamheden heeft verricht die invulling geven aan één of meer van de algemene belangen die zij volgens haar statuten behartigt. Dit betekent dat een belangenorganisatie niet kan opkomen voor de algemene belangen die zij volgens haar statuten behartigt als zij in het geheel geen feitelijke werkzaamheden heeft verricht. Het betekent niet dat een belangenorganisatie die meerdere algemene belangen behartigt alleen kan opkomen voor een specifiek algemeen belang als zij feitelijke werkzaamheden voor dat algemene belang heeft verricht.

JnB 2024, 399

Voorzieningenrechter ABRS, 15-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1524](#)

Nationale ombudsman.

Awb 8:81, 8:86

VOORLOPIGE VOORZIENING. MISBRUIK VAN RECHT. Buitenbehandelingstelling Woo-verzoeken. I.c. worden de verzoeken om voorlopige voorzieningen tegen een aantal tussenbeslissingen, procesbeslissingen en wrakingsbeslissingen van de rechtbank, afgewezen.

[Verzoeker] kiest er met regelmaat voor om zijn bezwaren te formuleren in diskwalificerende en ongepaste bewoordingen over de persoon of personen die een beslissing heeft of hebben genomen. De voorzieningenrechter verzoekt [verzoeker] daarvan in het verdere verloop van de procedures af te zien.

Besluiten waarbij de Nationale ombudsman verzoeken om informatie buiten behandeling heeft gesteld. [...]

1. [...] De uitspraak van de rechtbank [...] gaat over de informatieverzoeken op grond van de Wet open overheid (hierna: de Woo) van [verzoeker]. De Nationale ombudsman heeft die verzoeken buiten behandeling gesteld wegens misbruik van recht.

In de uitspraak van de rechtbank [...] is het beroep van [verzoeker] tegen het besluit waarbij hij door de Nationale ombudsman als gemachtigde voor de duur van zes maanden is geweigerd, eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

2. [verzoeker] heeft tegen de uitspraken van de rechtbank hoger beroep ingesteld. Daarbij is hij ook opgekomen tegen een aantal tussenbeslissingen, procesbeslissingen en wrakingsbeslissingen van de rechtbank. [...]

Verzoek om voorlopige voorziening

3. [verzoeker] verzoekt de voorzieningenrechter de procesbeslissingen van [...], de tussenbeslissing van [...], de procesbeslissing die volgens hem is neergelegd in de brieven van de president van de rechtbank Den Haag van [...], de beslissing van de meervoudige kamer om geen toepassing te geven aan artikel 46b van de Wet op de rechterlijke organisatie, de wrakingsbeslissingen van [...] en de aangevallen uitspraken te vernietigen en te bepalen dat de behandeling van de zaken wordt hervat in de stand waarin deze zich op 4 oktober 2023 bevond.

Subsidiar vraag [verzoeker] de uitspraken te schorsen. [...]

- Is er spoedeisend belang?

5. De Nationale ombudsman heeft het spoedeisend belang bij de gevraagde voorzieningen betwist. De voorzieningenrechter volgt hem hierin niet. [...]

Of dat belang het treffen van een voorlopige voorziening rechtvaardigt is een andere vraag, die hierna zal worden besproken.

- Voorlopig oordeel

6. Tegen tussenbeslissingen, waaronder ook procesbeslissingen en wrakingsbeslissingen vallen, staat geen zelfstandig beroep open. Daartegen kan wel tegelijkertijd met het hoger beroep tegen een uitspraak van de rechtbank hoger beroep worden ingesteld (zie artikel 8:104, derde lid, van de Awb). Dat betekent dat het beroep tegen de tussenbeslissingen kan worden meegenomen bij de beoordeling van het hoger beroep tegen de einduitspraak. De bodemrechter zal dus een oordeel geven over de tussenbeslissingen waartegen [verzoeker] opkomt en in dat verband bezien welke gevolgen het oordeel over de tussenbeslissing heeft voor de uitspraken waartegen het hoger beroep zich richt. De voorzieningenrechter merkt in dit verband op dat een gegrond beroep tegen een tussenbeslissing niet automatisch betekent dat de zaak naar de rechtbank wordt terugverwezen.

7. De door [verzoeker] gevraagde voorlopige voorziening strekt ertoe dat de tussenbeslissingen worden vernietigd en de zaken worden terugverwezen naar de rechtbank. Dat is geen voorlopige voorziening hangende hoger beroep, maar een einduitspraak. De voorzieningenrechter heeft, gelet op artikel 8:86 van de Awb, de mogelijkheid om onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak te doen indien nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de zaak. In deze zaak zijn de gronden van het hoger beroep tegen de uitspraken van de rechtbank nog niet ingediend. De voorzieningenrechter acht, mede gelet op het feit dat de door de rechtbank vanwege strijd met de goede procesorde geweigerde stukken die [verzoeker] op 1 december en 7 december 2023 aan de rechtbank per e-mail heeft toegezonden thans deel uitmaken van het dossier in hoger beroep en gelet op de uitvoerige nadere door hem gegeven schriftelijke toelichting, bovendien nader onderzoek geboden waarvoor deze procedure zich niet goed leent. De gevraagde voorziening wordt in zoverre dan ook geweigerd.

8. Voor schorsing van de uitspraak van de rechtbank over de Woo-verzoeken bestaat geen aanleiding. Schorsing van de uitspraak betekent dat de besluiten van de Nationale ombudsman waarbij de Woo-verzoeken buiten behandeling zijn gelaten van kracht blijven. [verzoeker] heeft zijn verzoek ter zitting toegelicht met het argument dat hij sterk lijdt onder de kwalificatie misbruiker en dat van een voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in de vorm van een schorsing een duidelijk signaal naar de Nationale ombudsman en andere rechters uitgaat. Aldus bezien vraagt [verzoeker] in wezen om een declaratoire uitspraak. De voorzieningenrechter heeft die bevoegdheid niet.

9. Een afweging van belangen leidt ook niet tot het treffen van een andere voorlopige voorziening. [...] De voorzieningenrechter is van oordeel dat het belang van de Nationale ombudsman om het hoger beroep af te wachten in dit geval zwaarder weegt dan het belang van [verzoeker]. Daarbij betreft de voorzieningenrechter dat op voorhand niet onaannemelijk is dat de uitspraak van de rechtbank stand zal houden.

10. De voorzieningenrechter ziet ook geen reden voor het treffen van een andere voorlopige voorziening voor wat betreft de weigering van [verzoeker] als gemachtigde. [...]

11. De voorzieningenrechter merkt nog het volgende op. Het is de voorzieningenrechter opgevallen dat [verzoeker] in zijn processtukken en correspondentie zich niet beperkt tot het op zakelijke toon toelichten van zijn bezwaren tegen door de Nationale ombudsman genomen besluiten en (proces)handelingen van diens medewerkers en tegen beslissingen van rechters. [verzoeker] kiest er met regelmaat voor om zijn bezwaren te formuleren in diskwalificerende en ongepaste bewoordingen over de persoon of personen die een beslissing heeft of hebben genomen. De voorzieningenrechter verzoekt [verzoeker] daarvan in het verdere verloop van de procedures af te zien.

JnB 2024, 400

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1598](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Awb 1:3 lid 1, 4:2

AANVRAAG. I.c. wordt geoordeeld dat de brief van [appellanten] moet worden aangemerkt als een handhavingsverzoek en daarmee als een aanvraag om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. De brief is erop gericht om het college te bewegen handhavend op te treden tegen de op hun percelen ondervonden wateroverlast, die volgens [appellant] en andere zou zijn veroorzaakt door weglekkende kwelstromen uit het natuurgebied ten gevolge van ter plaatse genomen waterhuishoudingsmaatregelen. Dit verzoek is concreet genoeg om te kunnen leiden tot een verplichting voor het college om nader onderzoek te doen naar de gestelde overtreding. De brief voldoet voorts aan de vereisten voor een aanvraag als bedoeld in artikel 4:2, eerste lid, van de Awb. Voor zover de aanvraag niet voldeed aan een of meerdere vereisten als bedoeld in artikel 4:2, tweede lid, van de Awb had het college de aanvraag buiten behandeling kunnen laten, mits [appellanten] op grond van artikel 4:5 van de Awb gelegenheid voor herstel was geboden. Dat heeft het college echter niet gedaan en het heeft ook geen beslissing genomen op de aanvraag.

JnB 2024, 401

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1600](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. I.c. is onvoldoende komen vast te staan dat sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat de termijnoverschrijding niet aan [appellanten] kan worden toegerekend. Verwijzing naar de uitspraken van de grote kamer van het CBb van 30 januari 2024 (nrs. [ECLI:NL:CBB:2024:31](#), [ECLI:NL:CBB:2024:32](#), [ECLI:NL:CBB:2024:33](#) en [ECLI:NL:CBB:2024:34](#)). Het feit dat [appellanten] niet gedurende (een deel van) de bezwaartermijn werden bijgestaan door een rechtsbijstandverlener, maakt dat moet worden bezien of zich bijzondere omstandigheden voordeden die maken dat de termijnoverschrijding niet aan hen kan worden toegerekend. Dit is onvoldoende vast komen te staan.

JnB 2024, 402

MK ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1630](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergeijk.

Awb 8:42 lid 1, 8:58

GOEDE PROCESORDE. I.c. heeft de rechtbank geen aanleiding hoeven zien om het verweerschrift buiten beschouwing te laten wegens strijd met de goede procesorde. Op 2 juli 2021 is het verweerschrift van het college bij de rechtbank binnengekomen. De zitting in beroep heeft plaatsgevonden op 13 juli 2021. Dit betekent dat niet is voldaan aan de in artikel 8:42, eerste lid, van de Awb gestelde termijn omdat het verweerschrift immers niet binnen vier weken na ontvangst van de beroepsgronden bij de rechtbank is binnengekomen. Aan deze termijnoverschrijding worden in de Awb echter geen consequenties verbonden. In deze omstandigheid heeft de rechtbank daarom geen aanleiding hoeven zien om het verweerschrift buiten beschouwing te laten wegens strijd met de goede procesorde.

Verder wordt vastgesteld dat het verweerschrift wel binnen de in artikel 8:58, eerste lid, van de Awb gestelde termijn is ingediend. Het gaat bij deze termijn om het tijdstip dat het verweerschrift bij de rechtbank is binnengekomen en niet om het tijdstip dat [appellant] het verweerschrift heeft ontvangen. Hij betoogt daarom tevergeefs dat niet is voldaan aan de in dit artikel gestelde termijn. Zelfs indien het verweerschrift van het college binnen deze termijn bij de rechtbank is binnengekomen, kan de goede procesorde zich er alsnog tegen verzetten dat het verweerschrift bij de beoordeling van het bestreden besluit wordt betrokken.

JnB 2024, 403

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1615](#)

Belastingdienst/Toeslagen (hierna: de dienst).

Awb 6:20 lid 2

HOGER BEROEP. PROCESBELANG. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BELISSEN.

I.c. heeft [appellante] beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op haar aanvraag om een herbeoordeling van haar recht op kinderopvangtoeslag. De dienst heeft een besluit op de aanvraag van [appellante] genomen, maar daarvan niet onverwijld mededeling aan de rechtbank gedaan. Daarmee heeft de dienst in strijd gehandeld met artikel 6:20, tweede lid, van de Awb en de rechtbank bovendien de mogelijkheid ontnomen om toepassing te geven aan dat wetsartikel. Deze schending van artikel 6:20, tweede lid, van de Awb maakt ook dat [appellante] procesbelang heeft in hoger beroep. De dienst heeft zich daarom ten onrechte op het standpunt gesteld dat het hoger beroep van [appellante] vanwege het ontbreken van procesbelang niet-ontvankelijk moet worden verklaard, omdat inmiddels een besluit op de aanvraag is genomen. De zaak wordt terugverwezen naar de rechtbank.

JnB 2024, 404

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1596](#)

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Awb

HOGER BEROEP. GRONDENTRECHTER. [Appellant] heeft de beroepsgrond dat het college ten onrechte heeft nagelaten om de in de Nationale Omgevingsvisie neergelegde voorkeursvolgorde te betrekken bij zijn afweging of een zonnepark met een omvang als hier aan de orde op open landbouwgrond in het landelijk buitengebied mag worden gerealiseerd,

niet aangevoerd bij de rechtbank. In het omgevingsrecht kunnen beroepsgronden niet voor het eerst in hoger beroep worden aangevoerd. Een uitzondering wordt gemaakt als uitgesloten is dat andere belanghebbenden daardoor worden benadeeld. Die uitzondering doet zich bij deze beroepsgrond niet voor, gezien de belangen van [vergunninghouder]. Deze beroepsgrond wordt dus niet inhoudelijk behandeld.

JnB 2024, 405

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1632](#)

Belastingdienst/Toeslagen (hierna: de dienst).

Awb 8:75

PROCESKOSTEN. I.c. bestond geen grond voor het toekennen van een andere dan de forfaitaire proceskostenvergoeding. Verwijzing naar het arrest van de HR van 13 april 2007 ([ECLI:NL:HR:2007:BA2802](#)) en de uitspraak van de ABRS van 31 augustus 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2364](#), r.o. 40). Voor het oordeel dat de dienst willens en wetens heeft vastgehouden aan de foutieve beschikking, terwijl op voorhand duidelijk was dat deze in een daartegen gestelde procedure geen stand zou houden, en de dienst daarmee een verwijt kan worden gemaakt, wordt geen grond gezien. Dat de dienst abusievelijk onjuiste besluiten heeft genomen, leidt niet tot de slotsom dat de dienst in verregaande mate onzorgvuldig heeft gehandeld. Hoewel [appellante] door de besluiten opnieuw bezwaar heeft moeten maken, hoefde zij hiervoor geen uitzonderlijk hoge kosten te maken, aangezien zij kon verwijzen naar de eerdere bezwaren en de eerder gedane toezeggingen.

JnB 2024, 406

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1620](#)

Awb

VERVALLENVERKLARING. I.c. wordt geen reden gezien voor vervallenverklaring van de uitspraak van 14 september 2022. Na deze uitspraak heeft de raad bij besluit van 24 november 2022 het bestemmingsplan [...] gewijzigd vastgesteld. In het kader van die procedure heeft [verzoeker] aan de orde kunnen stellen of de raad er bij de aan te houden afstand tussen zijn autobedrijf en omliggende woningen terecht van uit is gegaan dat het plangebied is gelegen in "gemengd gebied" als bedoeld in de brochure van de VNG en of de raad zich met een verwijzing naar de daaruit voortvloeiende richtafstand van 10 m op het standpunt kon stellen dat het plan in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. Zoals blijkt uit de uitspraak van de ABRS van vandaag [...], heeft [verzoeker] dat ook gedaan. Gelet op het voorgaande zijn de belangen van [verzoeker] voldoende verzekerd in de beroepsprocedure over het besluit van 24 november 2022 en is er geen aanleiding om tot het buitenwettelijke middel van vervallenverklaring van de uitspraak van 14 september 2022 over te gaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 407

ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1529](#)

raad van de gemeente Hollands Kroon, verweerder.

Invoeringswet Omgevingswet 4.3, 4.6

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. RUIMTELIJKE PLANNEN OP AANVRAAG. Met het oog op de “rechtsvorming en de rechtspraktijk” zet de Afdeling uiteen welk recht van toepassing is op (vervolg)besluiten op aanvragen om een ruimtelijk plan vast te stellen. De Afdeling bestuursrechtspraak gaat in op enkele veelvoorkomende scenario's.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) (“Overgangsrecht Omgevingswet bij ruimtelijke plannen op aanvraag”) uitgebracht.

JnB 2024, 408

MK ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1630](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergeijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:8

Omgevingswet (Ow)

Invoeringswet Omgevingswet (Iw Ow) 4.5 aanhef en onder a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33 lid 2 onder a

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. INWERKINGTREDING. INTREKKING

OMGEVINGSVERGUNNING. Op 1 januari 2024 zijn de Ow en de Iw Ow in werking getreden.

Als vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Ow voor een besluit tot intrekking van een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo toepassing is gegeven aan artikel 4:8 van de Awb of een dergelijk besluit bekendgemaakt is, dan blijft op grond van artikel 4.5, aanhef en onder a, van de Iw Ow het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit onherroepelijk wordt. Het besluit van het college tot intrekking van de aan Maatschap [appellant] verleende omgevingsvergunning is vóór 1 januari 2024 bekendgemaakt. Dit betekent dat in dit geval de Wabo, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

JnB 2024, 409

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 11-04-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:2126](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Epe.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 16.55 lid 7, 22.1 aanhef en onder a

Invoeringswet Omgevingswet 4.6 lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. (BUITENPLANSE) OPA. EVENWICHTIGE

TOEDELING FUNCTIES AAN LOCATIES. PARTICIPATIE. Afwijzing verzoeken om voorlopige

voorziening over de opvang van 276 asielzoekers in het Fletcher Hotel in Epe voor zes

maanden. I.c. heeft het college in redelijkheid kunnen besluiten dat sprake is van een

evenwichtige toedeling van functies aan locaties en dat voldoende aan participatie is gedaan.

[...] 6. Op 12 maart 2024 heeft het COA een omgevingsvergunning aangevraagd voor een noodopvanglocatie voor asielzoekers in het Fletcher Hotel. Bij besluit van 20 maart 2024 heeft het college een omgevingsvergunning voor een (buitenplanse) omgevingsplanactiviteit verleend. Een omgevingsvergunning voor deze activiteit is vereist, omdat de opvang van asielzoekers op deze locatie niet was toegestaan op grond van (het tijdelijk deel) van het omgevingsplan. De door het college verleende omgevingsvergunning maakt het voor het COA mogelijk om in het hotel maximaal 276 asielzoekers op te vangen voor de duur van 6 maanden. [...]

[...] Het wettelijk kader

8. Op 1 januari 2024 is de Omgevingswet in werking getreden. Met de inwerkingtreding van deze wet heeft elke gemeente direct een omgevingsplan van rechtswege dat regels geeft over de fysieke leefomgeving voor het gehele grondgebied van de gemeente.² Dat omgevingsplan bestaat voor nu uit een tijdelijk deel, waarin onder meer alle bestemmingsplannen zijn opgenomen die vóór 1 januari 2024 golden. [...]

9. Een activiteit die in strijd is met het (tijdelijk deel van) het omgevingsplan wordt een omgevingsplanactiviteit genoemd.³ Op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet is het verboden om zonder omgevingsvergunning een omgevingsplanactiviteit te verrichten. In het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) staan beoordelingsregels. Deze beoordelingsregels vormen het toetsingskader dat geldt wanneer het college de omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit verleent. In artikel 8.0a, tweede lid, van het Bkl staat dat de omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit alleen wordt verleend met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

10. De voornaamste vraag die in het kader van deze procedure moet worden beantwoord, is dus of het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het toestaan van de tijdelijke opvang van de asielzoekers in het Fletcher Hotel voldoet aan het criterium van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. De voorzieningenrechter bespreekt die vraag daarom eerst.

Heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties?

[...] Tussenconclusie over de evenwichtige toedeling van functies aan locaties

19. Gelet op het voorgaande komt de voorzieningenrechter tot de conclusie dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. [...]

[...] Heeft er voldoende participatie plaatsgevonden?

[...] 21.2. Het uitgangspunt onder de Omgevingswet is dat participatie door de initiatiefnemer (in dit geval het COA) bij omgevingsvergunningen vrijwillig is, maar de gemeenteraad kan gevallen aanwijzen waarin participatie een verplicht aanvraagvereiste is.⁵ Voor de gemeente Epe heeft de gemeenteraad in zijn beleid vastgelegd dat voor alle omgevingsvergunningen voor buitenplanse omgevingsplanactiviteiten verplicht aan participatie moet worden gedaan. Dat betekent dat het COA dus ook voor dit project (verplicht) aan participatie heeft moeten doen. De wetgever heeft echter niet bepaald wanneer er (bij verplichte participatie) sprake is van onvoldoende participatie.

21.3. De voorzieningenrechter neemt aan dat in die gevallen dat participatie verplicht is gesteld, de participatie wel enige betekenis moet hebben. Anders zou het verplicht stellen van participatie weinig zinvol zijn. Het hangt vervolgens af van de aard van het project en de impact op de omgeving wat er in redelijkheid aan participatie gedaan moet worden. Het is in eerste instantie aan het college om te beoordelen of de initiatiefnemer in redelijkheid heeft kunnen volstaan met de verrichte participatie.

21.4. De voorzieningenrechter stelt voorop dat het COA in dit geval aan participatie heeft gedaan. Omwonenden en andere betrokkenen zijn per brief van 6 maart 2024 op de hoogte gesteld van het plan van het COA en daarnaast heeft er een informatieavond plaatsgevonden op 11 maart 2024. Het college is van mening dat dit voldoende is en de voorzieningenrechter kan het standpunt van het college daarin volgen. De voorzieningenrechter neemt daar onder meer bij in aanmerking dat het project naar haar aard met behoorlijke spoed moet worden verricht, gelet op het grote maatschappelijk belang bij het spoedig opvangen van asielzoekers vanwege de opvangcrisis. De voorzieningenrechter acht het onder die omstandigheid redelijk dat het COA en het college hebben volstaan met één informatieavond. Dat op die informatieavond ook onduidelijke of onvolledige informatie zou zijn gedeeld, is niet voldoende om te oordelen dat niet of niet voldoende aan participatie is gedaan.

21.5. Verder wordt nog opgemerkt dat met participatie (zoals het houden van een informatieavond) niet wordt beoogd om unanieme steun of draagvlak onder alle omwonenden te verkrijgen. Dat kan ook niet. Het doel van participatie is wel om burgers in een vroegtijdig stadium te betrekken bij de besluitvorming, maar participatie gaat dus niet zó ver dat de inbreng van omwonenden vervolgens ook van beslissende betekenis is. Participatie kan het draagvlak bij de burger zeker vergroten, maar heeft dus niet automatisch tot gevolg dat dit ook leidt tot een voor alle omwonenden wenselijke beslissing. Daarbij komt ook dat er geen wettelijke regel is die bepaalt dat een ontwikkeling alleen doorgang kan vinden als daarvoor voldoende draagvlak bij omwonenden bestaat. Dat het college na de informatieavond en de daarbij door omwonenden naar voren gebrachte bezwaren geen aanleiding heeft gezien zijn standpunt over de voorgenomen ontwikkeling te wijzigen, maakt niet dat gezegd kan worden dat het college daarom niet rechtmatig heeft gehandeld of dat de participatie onvoldoende was. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 410

MK Rechtbank Limburg, 28-03-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:1432](#)

college van burgemeester en wethouders van Weert, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder i, 2.33 lid 2 onder a

WABO-milieu. PROCESBELANG. Afwijzing verzoek om intrekking omgevingsvergunning milieu (van rechtswege een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (hierna: obm)). I.c. wordt geoordeeld dat het systeem van de Wabo zich er tegen verzet dat tegelijkertijd twee dezelfde soort obm's (m.e.r-obm) gelden voor dezelfde stal(len). Het verlenen van de nieuwe obm, waarvan vervolgens gebruik is gemaakt, brengt met zich dat de oude obm geen betekenis meer heeft en dus moet worden geacht te zijn vervallen. Als de (huidige) vergunninghouder terug wil naar de situatie van de oude obm zal hij daarvoor een nieuwe aanvraag moeten doen. Dit betekent dat eiser met zijn beroep tegen het bestreden besluit niet meer kan bereiken dan wat reeds de rechtens geldende situatie is en geen procesbelang meer heeft.

Ook overigens wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat eiser procesbelang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep tegen de weigering de oude obm in te trekken. Daarbij is van belang dat een eventuele vernietiging van het bestreden besluit niet met zich

brengt dat verweerder bij het daarna opnieuw besluiten op het intrekkingverzoek bevoegd is de oude obm met toepassing van artikel 2.33, tweede lid, onder a, van de Wabo alsnog met terugwerkende kracht in te trekken.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 15-03-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:1220](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 411

MK Rechtbank Gelderland, 16-04-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:2154](#)

minister voor Natuur en Stikstof, de minister.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4

NATUURBESCHERMING. AANSCHRIJVINGSBEVOEGDHEID. PASSENDE MAATREGELEN.

Weigeringsbesluit van de minister om de aanschrijvingsbevoegdheid uit artikel 2.4 van de Wnb toe te passen om de stikstofbelasting van Eindhoven Airport op Natura 2000-gebieden terug te dringen. De rechtbank is het met de minister eens dat het kader uit de Logtsebaan-uitspraak, die ziet op de intrekkingbepaling uit artikel 5.4 van de Wnb, ook kan worden toegepast bij de aanschrijvingsbevoegdheid op grond van artikel 2.4, eerste lid, van de Wnb. Artikel 2.4 van de Wnb geeft namelijk net als artikel 5.4 van de Wnb invulling aan artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn. De minister heeft in het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd dat met de aangegeven maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie op de betrokken Natura 2000-gebieden binnen een afzienbare termijn. Daarom zal het bestreden besluit op dit punt worden vernietigd. Geen aanleiding voor instandlating van de rechtsgevolgen. Gegrond beroep.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBGEL:2024:2155](#).

JnB 2024, 412

MK Rechtbank Gelderland, 11-04-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:2061](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Weigering intrekking natuurvergunning. Het college was niet bevoegd om de natuurvergunning op grond van artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wnb in te trekken. De rechtbank is het met het college eens dat aan de natuurvergunning een passende beoordeling ten grondslag is gelegd. Dat eisers het niet eens zijn met de inhoud van de passende beoordeling en de juistheid daarvan betwisten, kan in deze intrekkingprocedure niet aan bod komen.

Voor zover het bestreden besluit ziet op de weigering om op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb over te gaan tot gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning, heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat met de aangegeven maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie in het Natura 2000 gebied Willinks Weust binnen een afzienbare termijn. Op dit punt wordt het bestreden besluit vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 413

MK CRvB, 18-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:726](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:12

Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wet Wajong) 2:40

Wet boeten, maatregelen en terug- en invordering sociale zekerheid (Wet BMTI)

Beleidsregels schorsing, opschorting, intrekking en herziening uitkeringen 2006 (de Beleidsregels) 3, 4

WET WAJONG. WET BMTI. HERZIENING EN TERUGVORDERING. “DRINGENDE REDEN”. TUSSENUITSpraak NA CONCLUSIE AG-DE BOCK ([ECLI:NL:CRVB:2023:2086](#)). GEWIJZIGDE MAATSCHAPPELIJKE OPVATTINGEN. INTENSIEVERE RECHTERLIJKE TOETSING. De Raad ziet aanleiding niet langer vast te houden aan zijn rechtspraak over de restrictieve uitleg van de dringende reden. De Raad zal de dringende reden voortaan zien als een open norm waarbinnen het Uvw, tegenover het uitgangspunt dat wat ten onrechte is ontvangen in beginsel moet worden terugbetaald, de relevante feiten en omstandigheden zodanig moet afwegen dat die afweging een toetsing aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zal kunnen doorstaan. Daarbij kan met name worden gedacht aan het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het (materiële) zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

4.6. De Raad is van oordeel dat het Uvw in het geval van appellant de relevante feiten en omstandigheden in het kader van de dringende reden niet volledig heeft meegewogen. Zo heeft het Uvw zijn eigen aandeel in de ontstane herziening en/of terugvordering niet in de belangenafweging betrokken, en is dit niet afgezet tegen de mate waarin appellant een verwijt kan worden gemaakt van de ontstane situatie. Het bestreden besluit is daarom in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb genomen.

4.7. Omdat het Uvw alsnog een belangenafweging moet maken is er aanleiding om met toepassing van artikel 8:51d van de Awb het Uvw op te dragen het in 4.6 genoemde gebrek in het bestreden besluit te herstellen. Het Uvw zal voor de vraag of er aanleiding is om op grond van een dringende reden geheel of gedeeltelijk af te zien van herziening of terugvordering alsnog alle relevante feiten en omstandigheden moeten bezien en vervolgens in zijn belangenafweging dienen te betrekken. Het Uvw zal hierna moeten beoordelen of het bestreden besluit kan worden gehandhaafd of dat een nieuwe beslissing op bezwaar moet worden genomen.

Bij deze uitspraak heeft de Raad een nieuwsbericht uitgebracht: [Eerder afzien van herziening of terugvordering van te veel betaalde uitkering en intensievere rechterlijke toetsing.](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2024, 414

MK CRvB, 04-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:670](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 47

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:5 lid 7

WERKLOOSHEID. PENSIOENINKOMSTEN IN MINDERING GEBRACHT OP UITKERING.

RESTRICTIEVE UITLEG. Appellant voldoet aan de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB. Een ouderdomspensioen dat al werd ontvangen voorafgaand aan de dienstbetrekking waaruit de werknemer werkloos is geworden, wordt niet verrekend met de WW-uitkering. Aangevallen uitspraak vernietigd. Het Uvw dient een nieuw besluit te nemen.

4.6. Artikel 3:5, zevende lid, van het AIB moet zo worden gelezen dat deze uitzonderingsbepaling van toepassing is als het ouderdomspensioen reeds werd ontvangen voorafgaand aan het ontstaan van de dienstbetrekking waaruit de werkloosheid is ontstaan en aan de overige voorwaarden voor het ontstaan van het recht op WW-uitkering wordt voldaan. De werkloosheid van appellant is op 1 november 2020 ontstaan uit de (laatste) dienstbetrekking bij [uitzendbureau]. Op dat moment voldeed appellant ook aan de overige voorwaarden voor het ontstaan van het recht op WW-uitkering. Omdat appellant het ouderdomspensioen ontving vanaf oktober 2020 voldoet hij dus aan de uitzonderingsbepaling van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB.

4.7. Deze lezing van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB is in overeenstemming met de Nota van Toelichting bij deze bepaling, waarnaar in 4.4 is verwezen, en sluit ook aan bij de brief van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan de voorzitter van de Tweede Kamer van 24 mei 2018 (2018-0000078526). In die brief heeft de minister uiteengezet dat de wijziging van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB concreet inhoudt dat een ouderdomspensioen dat al werd ontvangen voorafgaand aan de dienstbetrekking waaruit de werknemer werkloos is geworden, niet wordt verrekend met de WW-uitkering.

4.8. Deze lezing is ook in overeenstemming met de bedoeling van deze uitzonderingsbepaling, zoals verwoord in de onder 4.4 vermelde passage uit de Nota van Toelichting. Toen appellant vanaf oktober 2020 in aanmerking kwam voor een pensioenuitkering gaf hem dat geen aanleiding zich terug te trekken uit het arbeidsproces. Hij koos er juist voor zijn dienstbetrekking bij [uitzendbureau] te verlengen, omdat hij graag als buschauffeur wilde blijven werken. Zijn aanvraag voor een WW-uitkering per 1 november 2020 hield uitsluitend verband met een verminderd werkaanbod bij [uitzendbureau] als gevolg van de coronacrisis. Ook na die datum is appellant blijven deelnemen aan het arbeidsproces.

4.9. De lezing van het Uvw van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB, welke erop neer komt dat het ouderdomspensioen al moet zijn ontvangen voorafgaande aan de dienstbetrekking of dienstbetrekkingen waarmee aan de wekeneis wordt voldaan, wordt niet gevolgd. Zoals het Uvw ter zitting heeft toegelicht, betreft dit een interpretatie van deze bepaling welke niet berust op de wetsgeschiedenis of op andere relevante stukken. Indien de regelgever deze uitzondering had bedoeld zoals het Uvw deze bepaling interpreteert, zou de regelgever die wekeneis als onderdeel van de bewoordingen van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB hebben geformuleerd.

5. Uit wat in 4.1 tot en met 4.9 is overwogen volgt dat het hoger beroep slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 415

CRvB, 09-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:714](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Participatiewet (PW) 3 lid 4 aanhef en onder a

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING.

Niet in geschil is dat appellante en X in de te beoordelen periode hun hoofdverblijf hadden in dezelfde woning en de aanvraag van appellante is gelegen binnen een periode van twee jaren volgend op het – voor de verlening van bijstand – aanmerken van appellante en X als gehuwden. Dit laatste vloeit voort uit het (in rechte onaantastbare) besluit van 20 mei 2020.

Op appellante is hiermee het onweerlegbaar rechtsvermoeden van artikel 3, vierde lid, aanhef en onder a, van de PW van toepassing. Nu in de te beoordelen periode een gezamenlijke huishouding van appellante en X aanwezig wordt geacht, had appellante geen recht op bijstand naar de norm voor een alleenstaande. De weigering om aan appellante bijzondere bijstand voor woonkosten toe te kennen blijft in stand.

JnB 2024, 416

CRvB, 08-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:713](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Participatiewet (PW) 17, 54 lid 3, 58 lid 1

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENVERPLICHTING. INDEXERING WAO-UITKERING. Gelet op het feit dat de indexering in het systeem automatisch wordt ingevoerd, het college met deze inkomsten al jarenlang rekening houdt en appellant niet behoefde te vermoeden dat de indexering deze keer niet juist was toegepast door het college, kan niet gezegd worden dat appellant zijn inlichtingenverplichting ten aanzien van de indexering van zijn WAO-uitkering in dit geval heeft geschonden. Het college kon de herziening en terugvordering van de bijstand daarom in zoverre niet baseren op artikel 54, derde lid, en artikel 58, eerste lid, van de PW.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 417

MK CRvB, 10-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:701](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerenveen.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 2.3.8 lid 3

WMO 2015. AFWIJZING MAATWERKVOORZIENING SNOEZELMATERIALEN. Door het niet meewerken aan nader onderzoek heeft appellant niet voldaan aan het bepaalde in artikel 2.3.8, derde lid, van de Wmo 2015 en kan niet worden vastgesteld of appellant in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2024, 418

MK ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1526](#)

burgemeester van Den Haag.

Algemene plaatselijke verordening voor de gemeente Den Haag (de APV) 2:29

APV. NACHTONTHEFFINGEN. OPENBARE ORDE. WOON- EN LEEFKLIMAAT. Verlenen nachtontheffingen aan twee partycentra. Artikel 2:29, derde lid, aanhef en onder b, van de APV bepaalt expliciet dat de ondernemer ten genoegen van de burgemeester moet aantonen dat de exploitatie van die horeca-inrichting geen nadelige invloed heeft op de openbare orde of op het woon- of leefklimaat in de naaste omgeving van die horeca-inrichting. Door te toetsen aan het criterium "een dusdanige nadelige invloed" hebben zowel de rechtbank als de burgemeester een onjuiste toepassing gegeven aan artikel 2.29, derde lid, aanhef en onder b, van de APV, dat geen ruimte geeft om een ontheffing te verlenen als er door enige verstoring sprake is van een nadelige invloed op de openbare orde of op het woon-of leefklimaat. I.c. heeft de burgemeester gelet op artikel 3:2 van de Awb onvoldoende onderzoek gedaan om zich redelijkerwijs op het standpunt te kunnen stellen dat de exploitatie van de partycentra geen nadelige invloed heeft op de openbare orde of op het woon- of leefklimaat in de naaste omgeving van de partycentra en heeft dat standpunt gelet op artikel 7:12 Awb ook niet deugdelijk gemotiveerd.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:1604](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:1607](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 419

MK ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1608](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

Huisvestingswet 2014

HUISVESTING. BOETE. OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. Boete wegens het zonder vergunning onttrekken van een woning aan de woningvoorraad. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet heeft aangetoond dat [appellant] in 2019 nog huurder was van de woning en in die hoedanigheid over het (verboden) gebruik van die woning kon beschikken. Het college heeft ten onrechte een boete opgelegd.

[...] 1. Op 12 maart 2019 heeft een toezichthouder van de gemeente Tilburg geconstateerd dat er een hennepkwekerij aanwezig was in de woning aan [locatie] in Tilburg (hierna: de woning).

1.1. Bij besluit van 30 september 2019 heeft het college [appellant] een boete van € 4.000,- opgelegd wegens het zonder vergunning onttrekken van de woning aan de woningvoorraad.

[...] 4.3 Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet aangetoond dat [appellant] in 2019 nog huurder was van de woning en in die hoedanigheid over het (verboden) gebruik van die woning kon beschikken.

In dat kader is allereerst van belang dat [appellant] weliswaar blijkens de huurovereenkomst de woning sinds 1 mei 1999 huurde, maar dat uit de brp blijkt dat [appellant] al op 21 januari 2003 is uitgeschreven van het adres van de woning. Dit strookt met de verklaring van [appellant] dat hij ten tijde van de geconstateerde overtreding al zestien jaar uit de woning weg was.

Verder is van belang dat MVGM weliswaar heeft verklaard dat [appellant] al jaren huurder was van de woning, maar dat zij niet aan het verzoek van het college heeft kunnen voldoen om betaalbewijzen van de huur van het jaar voorafgaand aan dit verzoek te overleggen. Van de drie betaalbewijzen die MVGM wel heeft overgelegd, komen er twee uit 2015 en één uit 2019.

Daargelaten dat de twee betaalbewijzen uit 2015 niet direct iets zeggen over de huursituatie ten tijde van de geconstateerde overtreding in 2019, vermeldt slechts één van die twee betaalbewijzen dat de betaling afkomstig zou zijn van [appellant], wat hij betwist. De andere betaling is afkomstig van een derdenrekening van een advocatenkantoor. Uit het betaalbewijs van januari 2019 blijkt dat een zekere [naam] de huur voor die maand heeft betaald. Nergens blijkt uit de stukken dat deze betaling namens of in opdracht van [appellant] zou zijn gedaan. Met de drie betaalbewijzen is daarmee niet aangetoond dat [appellant] in 2019 de woning nog huurde. Daar komt bij dat het om een flinke huursom per maand ging (van € 1.025,04), en dat [appellant] onweersproken heeft gesteld dat hij in de periode 2017-2019 dakloos was. Het college heeft de boete van [appellant] ook gematigd nadat was vastgesteld dat hij uitsluitend een bijstandsuitkering genoot en daarnaast schulden had. Ook deze omstandigheden hadden voor het college aanleiding moeten zijn om nader onderzoek te doen naar de vraag of de huurpenningen wel van [appellant] afkomstig waren.

De enkele mededeling van MVGM aan het college dat zij 'met regelmaat binnen zijn geweest' is ook onvoldoende om aan te nemen dat [appellant] in 2019 nog altijd de huurder was van de woning. De politie heeft namelijk blijkens de bestuurlijke rapportage geconstateerd dat er in de woning meerdere oogsten hebben plaatsgevonden en dit roept vragen op als wanneer MVGM de woning dan heeft bezocht en wie en wat MVGM bij die bezoeken aan de woning dan heeft aangetroffen? Het college heeft ook op dit punt nagelaten nader onderzoek te doen.

Ten slotte wordt in het proces-verbaal van de politie een mogelijke verdachte als exploitant van de hennepkwekerij genoemd, niet zijnde [appellant]. Het college is niet nagegaan of deze verdachte uiteindelijk strafrechtelijk is vervolgd voor de exploitatie van de hennepkwekerij en of er een link valt te leggen tussen deze verdachte en [appellant].

4.4. Gelet op het voorgaande, is de omstandigheid dat [appellant] in 1999 een energie- en huurovereenkomst voor de woning heeft gesloten onvoldoende om aan te nemen dat hij ten tijde van de geconstateerde overtreding in 2019 nog steeds de huurder van de woning was. Dat er in de woning nog post is gevonden op naam van [appellant] maakt dit niet anders. Deze post was namelijk alleen afkomstig van MVGM, wat verklaarbaar is omdat [appellant] in het systeem van MVGM nog steeds als huurder van de woning was geregistreerd. Maar tegen de achtergrond van wat onder 4.3 is overwogen, kan aan deze post geen zelfstandige waarde worden gehecht.

4.5. Nu het college niet heeft aangetoond dat [appellant] in 2019 nog huurder was van de woning en in die hoedanigheid kon beschikken over het gebruik van de woning, heeft het college hem ten onrechte als functioneel dader aangemerkt. Dit betekent dat het college [appellant] ten onrechte een boete heeft opgelegd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB 2024, 420

MK ABRS, 17-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1597](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:4, 4:84

RWN 7

BVVN 31

NEDERLANDERSCHAP. Van de documenteis kan worden afgeweken in geval van bewijsnood of onevenredigheid. De staatssecretaris heeft op de zitting desgevraagd geen licht geworpen op de vraag of de Angolese autoriteiten in het algemeen meewerken aan de afgifte van documenten en of zij daarover communiceren. De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris in een betere positie verkeert dan [appellant] om hier nader onderzoek naar te doen. Onder deze omstandigheden heeft de staatssecretaris niet deugdelijk gemotiveerd waarom [appellant] niet in bewijsnood verkeert.

Documenteis [...]

5. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft getoetst of toepassing van de documenteis en het beroep op bewijsnood in dit geval evenwichtig en noodzakelijk is.

5.1. De staatssecretaris heeft het naturalisatieverzoek van [appellant] afgewezen op grond van artikel 7, eerste lid, van de RWN en artikel 31, eerste en vijfde lid, van het BVVN. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 30 augustus 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3326](#), onder 7.2, volgt de documenteis niet uit artikel 7, eerste lid, van de RWN, maar uit de Handleiding RWN, paragraaf 3.5.5 van het beleid voor artikel 7 van de RWN, zoals deze luidde ten tijde van het besluit op bezwaar van 2 mei 2022 (thans: paragraaf 3.5.6). In deze paragraaf staat dat de verzoeker 'als hoofdregel verplicht [is] om bij het indienen van een naturalisatieverzoek zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen. Dit moet hij doen met een gelegaliseerde of van een apostillestempel voorziene geboorteakte alsmede met een geldig buitenlands paspoort.' Volgens deze paragraaf wordt van de documenteis afgeweken bij bewijsnood of onevenredigheid.

In dit geval berust het besluit op beleidsruimte die is ingevuld met beleidsregels. Artikel 3:4, tweede lid, van de Awb geldt ook voor beleidsregels. Niet in geschil is dat de beleidsregel zelf niet onrechtmatig is. De bestuursrechter toetst dan of het beleid juist is toegepast en toetst het bestreden besluit vervolgens aan de norm van artikel 4:84 van de Awb. Daarbij gelden dezelfde maatstaven als bij toetsing van een besluit rechtstreeks aan de norm van artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Onder 'bijzondere omstandigheden' in artikel 4:84 van de Awb worden begrepen de omstandigheden die in de beleidsregel al als bijzonder zijn genoemd en andere bijzondere omstandigheden die niet in de beleidsregel zijn meegenomen. De Afdeling wijst ter vergelijking op de uitspraak van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), onder 7.11. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat artikel 4:84 van de Awb in dit geval niet van toepassing is.

5.2. Het betoog slaagt.

Bewijsnood

6. [appellant] voert aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij al het mogelijke heeft gedaan om in het bezit te komen van een geboorteakte en een paspoort en dat het voor hem onmogelijk is om naar Angola af te reizen om de documenten daar te verkrijgen. Verder heeft zij niet onderkend dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de overgelegde stukken in samenhang onvoldoende zijn om bewijsnood aan te nemen. [...]

6.3. Gelet op vaste rechtspraak van de Afdeling heeft de staatssecretaris er in het besluit van 2 mei 2022 in beginsel terecht op gewezen dat de exceptieclausule voor Angola in het vreemdelingenpaspoort van [appellant] geen verbod is van de Nederlandse autoriteiten om naar Angola te reizen en dat het aan [appellant] is om met bewijsstukken aan te tonen dat de Angolese autoriteiten hem niet in het bezit kunnen stellen van reis- en identificerende documenten. [appellant] heeft echter toegelicht dat het voor hem niet mogelijk is om naar Angola af te reizen en om de benodigde documenten te verkrijgen, omdat de Angolese autoriteiten niet meewerken aan de afgifte van reisdocumenten en identificerende documenten. Naar het oordeel van de Afdeling is de motivering van de staatssecretaris dat dit van [appellant] kan worden verwacht in dit geval niet toereikend. Dat [appellant] geen stukken heeft overgelegd van de Angolese autoriteiten waaruit blijkt dat zij hem niet in het bezit kunnen of willen stellen van de benodigde documenten en dat het aan [appellant] is om aannemelijk te maken dat de autoriteiten niet meewerken aan de afgifte van documenten, is juist de problematiek waar [appellant] mee kampt. De Afdeling acht hierbij van belang dat het leveren van bewijs van het niet meewerken van de Angolese autoriteiten uitermate moeilijk is als de autoriteiten nooit reageren, zoals [appellant] betoogt. Uit de door [appellant] overgelegde bewijsstukken over contact dat hij heeft gezocht met de Angolese ambassade in Brussel, het Angolese consulaat-generaal in Rotterdam en de Angolese Conservatoria in Luanda te Angola, volgt dat alleen het Angolese consulaat-generaal in Rotterdam in 2005 heeft gezegd dat hij naar Angola moet afreizen om een geboorteakte te verkrijgen of dit via familie moet regelen. [appellant] heeft via zijn schoonzus en een advocaat in Angola geprobeerd om een geboorteakte te verkrijgen, maar zonder resultaat. De staatssecretaris heeft in dit verband op de zitting desgevraagd geen licht geworpen op de vraag of de Angolese autoriteiten in het algemeen meewerken aan de afgifte van documenten en of zij daarover communiceren. De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris in een betere positie verkeert dan [appellant] om hier nader onderzoek naar te doen. Onder deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom [appellant] niet in bewijsnood verkeert.

6.4. Het betoog slaagt.

7. [appellant] betoogt verder tevergeefs dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij in dezelfde positie verkeert als Ranov-vergunninghouders en dat het vrijstellingsbeleid naar analogie op hem van toepassing is. [...] De Afdeling merkt op dat aan het voorgaande niet afdoet dat de problematiek rondom de bewijsnood van uit Angola afkomstige Ranov-vergunninghouders ook in deze zaak een rol kan spelen bij de beoordeling van het beroep op bewijsnood in het kader van de evenredigheidstoets.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vuurwerkbesluit

JnB 2024, 421

Voorzieningenrechter ABRS, 16-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1569](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe, verweerder.

Vuurwerkbesluit 3B.1 lid 3 aanhef en onder a

VUURWERKBESLUIT. TOESTEMMING VUURWERKEVENEMENT. Toestemming verleend als bedoeld in artikel 3B.1, derde lid, aanhef en onder a, van het Vuurwerkbesluit voor het tot ontbranding brengen van vuurwerk voor een vuurwerkevenement. I.c. ziet de voorzieningenrechter in het aspect (brand)veiligheid geen grond voor het oordeel dat het

besluit moet worden geschorst. Over de gestelde gevolgen van het ontbranden van het vuurwerk voor (beschermde) diersoorten in het licht van de bepalingen van de Omgevingswet die zien op gebiedsbescherming en soortenbescherming, overweegt de voorzieningenrechter het volgende. Het college heeft de toestemminghouder er op gewezen dat mogelijk ook andere regels gelden voor het tot ontbranding brengen van het vuurwerk. Het besluit dat in deze procedure voorligt, is de toestemming krachtens het Vuurwerkbesluit. De omstandigheid dat voor het ontbranden van het vuurwerk ook andere vergunningen of toestemmingen noodzakelijk zouden kunnen zijn, is in beginsel niet van belang voor de rechtmatigheid van de verleende toestemming voor het ontbranden van vuurwerk.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2024, 422

ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1510](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (het college).

Wegenverkeerswet 1994, 170, 173

Wegsleepverordening Amsterdam 2017 2

Besluit wegslepen van voertuigen 2

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 24

WEGENVERKEERSWET. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. WEGSLEPEN VOERTUIG.

BEVOEGDHEID. I.c. was het college bevoegd om het voertuig van [appellant] weg te slepen en in bewaring te stellen. Zoals eerder overwogen (o.m. in een uitspraak van 07-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3617](#)), is de feitelijke situatie ter plekke bepalend voor het antwoord op de vraag of een parkeerverbod geldt en of handhavend kan worden opgetreden. Dat een toekenningsbesluit voor een belanghebbendenvergunning ontbreekt, doet daar niet aan af. Een verkeersdeelnemer moet een verkeersbord dat als zodanig herkenbaar is, in het belang van de rechtszekerheid en verkeersveiligheid opvolgen, ook al zou dat verkeersbord niet geplaatst zijn met inachtneming van de daarvoor geldende wettelijke voorschriften. Met de rechtbank is de Afdeling verder van oordeel dat [appellant] het verkeersbord had kunnen zien en zich van de betekenis ervan had moeten vergewissen.

JnB 2024, 423

Rechtbank Noord-Nederland, 03-04-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:1344](#)

directie van het CBR, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 130, 131

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid (Regeling) (oud) 23 lid 1 aanhef en onder f

WEGENVERKEERSWET 1994. ONDERZOEK RIJGESCHIKTHEID. Anders dan verweerder – en in afwijking van de uitspraak van de ABRS van 23-03-2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:855](#)) - is de rechtbank van oordeel dat ook de speekseltest niet kan worden opgevat als een aanvullend gegeven als bedoeld in artikel 23, eerste lid, aanhef en onder f van de Regeling. De speekseltest moet gezien worden in samenhang met de bloedtest, nu beide testen slechts grond bieden voor de conclusie dat sprake is van rijden onder invloed van drogerende stoffen (in die zin dat de drogerende stoffen meetbaar (boven een bepaalde waarde) in het lichaam aanwezig zijn). Voor het aannemen van het vermoeden van ongeschiktheid als bedoeld in

artikel 130, eerste lid, van de Wvw 1994 is echter ingevolge artikel 23, eerste lid, aanhef en onder f van de regeling ten minste één ander aanvullend gegeven nodig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 424

MK ABRS, 12-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1531](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.30

VV 2000 3.20a

REGULIER. ARBEID ALS ZELFSTANDIGE. Naar het oordeel van de Afdeling is de doorstroomregeling in bijlage 8a van het VV 2000 niet dwingend geformuleerd. In de regeling staat dat de betrokken vreemdeling in het bezit moet zijn van een verklaring van de deskundige begeleider die de startende ondernemer minimaal drie maanden heeft begeleid, waaruit blijkt dat het begeleidingstraject positief is afgelegd. Uit de woorden ‘waaruit blijkt’ maakt de Afdeling op dat er ruimte is om te beoordelen of uit de verklaring blijkt dat het begeleidingstraject daadwerkelijk positief is afgelegd.

1.4. Deze uitspraak gaat over de vraag hoe de doorstroomregeling van bijlage 8a van het VV 2000 moet worden uitgelegd en of ruimte bestaat voor de RVO om negatief te adviseren als een positieve verklaring is overgelegd van de deskundige begeleider, die de innovatieve, startende ondernemer minimaal drie maanden heeft begeleid. [...]

3.1. Het betoog van de vreemdeling slaagt niet. Naar het oordeel van de Afdeling is de doorstroomregeling in bijlage 8a van het VV 2000 niet dwingend geformuleerd. In de regeling staat dat de betrokken vreemdeling in het bezit moet zijn van een verklaring van de deskundige begeleider die de startende ondernemer minimaal drie maanden heeft begeleid, waaruit blijkt dat het begeleidingstraject positief is afgelegd. Uit de woorden ‘waaruit blijkt’ maakt de Afdeling op dat er ruimte is om te beoordelen of uit de verklaring blijkt dat het begeleidingstraject daadwerkelijk positief is afgelegd. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de RVO in het kader van een zorgvuldige uitvoering van haar taken naar de inhoud van de verklaring van de begeleider moet kijken. Gelet op het doel van de doorstroomregeling heeft de rechtbank ook terecht overwogen dat deze regeling niet zo ver strekt dat de RVO verplicht is om een positief advies uit te brengen als de innovatieve bedrijfsactiviteiten waarvoor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als startende ondernemer in de zin van artikel 3.30, zesde lid, van het Vb 2000 is verleend, feitelijk niet zijn gerealiseerd.

3.2. Het betoog van de vreemdeling dat de RVO het innovatieve karakter van de voorgenomen bedrijfsactiviteiten volledig heeft herbeoordeeld, slaagt evenmin. De RVO heeft namelijk alleen een inhoudelijke beoordeling van de positieve verklaring van de begeleider verricht en daarbij beoordeeld of de eerder voorgenomen innovatieve bedrijfsactiviteiten, op grond waarvan de eerdere verblijfsvergunning is verleend, feitelijk zijn gerealiseerd en daarmee of de positieve verklaring terecht is afgegeven.

JnB 2024, 425

MK ABRS, 12-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1461](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2016/801/EU 15, 21,

Vw 2000 18, 19

Vb 2000 3.91a, 3.91b

REGULIER. STUDIE. Het is primair aan de onderwijsinstelling, in dit geval de RUG, en niet aan de staatssecretaris, om de studievoortgang te beoordelen en om te beoordelen of er persoonlijke omstandigheden waren die aan het behalen van voldoende studievoortgang in de weg stonden.

In een geval als dit is sprake van besluitvorming op basis van feiten en omstandigheden op een bepaalde peildatum, te weten het einde van een studiejaar. De staatssecretaris hoeft in een besluit op bezwaar dus alleen rekening te houden met latere feiten of omstandigheden, voor zover die concreet terugzien op de relevante periode die hij moet beoordelen op de peildatum waarvan hij bij het desbetreffende primaire besluit is uitgegaan.

2. De staatssecretaris heeft de vreemdeling, met de Chinese nationaliteit, een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend voor het doel 'studie' van 1 september 2020 tot 1 december 2023. De vreemdeling volgt de bacheloropleiding 'computer science' aan de Rijksuniversiteit Groningen (RUG). Het college van bestuur van de RUG heeft de vreemdeling met ingang van 1 september 2021 afgemeld bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) wegens onvoldoende studievoortgang. [...]

4.3. Voor zover de vreemdeling betoogt dat het college van bestuur van de RUG hem niet had mogen afmelden, omdat hij, gelet op het verleende uitstel en het feit dat hem een positief BSA is gegeven, voldoende studievoortgang had geboekt, faalt dit betoog alleen al, omdat hij dat had kunnen en moeten aanvoeren tegen het afmeldingsbesluit van 27 september 2021. Het oordeel of voldoende studievoortgang is geboekt, is immers nauw verweven met de academische maatstaven die de desbetreffende onderwijsinstelling daarbij voor de desbetreffende studie hanteert. Gelet hierop is het primair aan de onderwijsinstelling, in dit geval de RUG, en niet aan de staatssecretaris, om de studievoortgang te beoordelen. Daarnaast is het de onderwijsinstelling, en niet de staatssecretaris, die zicht heeft op het programma dat de student volgt en zijn persoonlijke omstandigheden. Gelet hierop is het primair aan de onderwijsinstelling, in dit geval de RUG, en niet aan de staatssecretaris, om te beoordelen of er persoonlijke omstandigheden waren die aan het behalen van voldoende studievoortgang in de weg stonden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1425](#), onder 5.1). Indien een student zich niet met zo'n oordeel van de onderwijsinstelling kan verenigen, moet hij daar via de daarvoor bestaande specifieke procedures tegen opkomen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 april 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1548](#), onder 4.1). Niet ter discussie staat dat de vreemdeling in dit geval dit laatste niet tijdig heeft gedaan. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat dan de afmelding moet worden beschouwd als een feitelijk gegeven dat de staatssecretaris bij het gebruikmaken van zijn bevoegdheid de vergunning in te trekken tot uitgangspunt mag nemen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3580](#), onder 3.1). De staatssecretaris heeft zich op grond van het voornoemde feitelijke gegeven terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling per 1 september 2021 niet langer aan de voorwaarden van de verblijfsvergunning, waaronder voldoende studievoortgang, voldeed. Op grond van artikel 3.91b, eerste lid, aanhef en onder b, van het Vb 2000, kon hij de verblijfsvergunning in ieder geval daarom intrekken. [...]

4.5. In een geval als dit is sprake van besluitvorming op basis van feiten en omstandigheden op een bepaalde peildatum, te weten het einde van een studiejaar. Volgens de artikelen 6.5 en 6.6 van de Gedragscode stelt de RUG als onderwijsinstelling immers na afloop van ieder studiejaar de studievoortgang van een verblijfsvergunningplichtige student vast en meldt die student binnen één maand af bij de IND indien die student onvoldoende studievoortgang heeft geboekt en ook geen bewijsstukken heeft overgelegd van persoonlijke omstandigheden op grond waarvan de RUG kan bepalen om de afmelding bij de IND achterwege te laten. Het peilmoment is in dit geval dus het moment waarop dit afmeldingsbesluit is genomen. De staatssecretaris hoeft in een geval als dit in een besluit op bezwaar dus alleen rekening te houden met latere feiten of omstandigheden, voor zover die concreet terugzien op de relevante periode die hij moet beoordelen op de peildatum waarvan hij bij het desbetreffende primaire besluit is uitgegaan.

In dit geval heeft het college van bestuur van de RUG zijn besluit om de vreemdeling per 1 september 2021 af te melden, gehandhaafd. Dat de RUG op 21 juli 2021 heeft meegedeeld de beslissing over het BSA uit te stellen en dat hem een positief BSA is gegeven op 29 juli 2022 verandert niets aan het gegeven dat de RUG hem per 1 september 2021 heeft afgemeld wegens onvoldoende studievoortgang en deze afmelding later onverkort heeft gehandhaafd. In de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden heeft de staatssecretaris dan ook terecht geen aanleiding gezien om af te zien van de intrekking van de verblijfsvergunning. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2024, 426

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 16-04-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:5396](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Grondwet 1, 93, 120

Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie 1, 2, 8

EVRM 14

Protocol nr. 12 bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 18

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 21

Gezinsherenigingsrichtlijn 7

MVV. VERBLIJF BIJ FAMILIE- OF GEZINSLID. INBURGERING. De rechtbank is van oordeel dat het onderscheid dat de staatssecretaris maakt bij het bepalen wie wel en niet inburgeringsplichtig is, in strijd is met het discriminatieverbod in internationale verdragen.

Bij besluit van 21 december 2021 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van 19 september 2021 van eiseres, mede namens haar kinderen, om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) voor het doel 'Verblijf bij familie- of gezinslid [naam 1] (referent)' afgewezen. [...]

Achtergrond

2. Eiseres is geboren op [geboortedatum 1] 1976 en heeft de Ghanese nationaliteit. Referent is geboren op [geboortedatum 5] 1972 en heeft de Nederlandse nationaliteit. De aanvraag is mede namens de kinderen van eiseres ingediend. Eiseres heeft twee zoons, [naam eiser 2] en [naam eiser 3], en een dochter, [naam eiser 1]. De kinderen van eiseres komen alle drie uit eerdere relaties.

Eiseres woont met haar kinderen in Ghana en referent woont in Nederland. Eiseres en referent hebben elkaar in 2016 in Ghana leren kennen.

Besluitvorming

3. In het primaire besluit, gehandhaafd in het bestreden besluit, heeft verweerder de aanvraag van eiseres en haar kinderen afgewezen. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat eiseres niet aan het inburgeringsvereiste voldoet en niet voor vrijstelling daarvan in aanmerking komt. Verweerder werpt in het bestreden besluit niet langer tegen dat eiseres en referent geen duurzame en exclusieve relatie hebben. [...]

I. Onderscheid naar afkomst, nationale of etnische afstamming

Standpunten van partijen en opmerking vooraf

6.1. In het onderhavige geschil maakt verweerder een onderscheid tussen onderdanen van landen die zijn vrijgesteld van de verplichting om in het kader van gezinshereniging voorafgaand succesvol een inburgeringsexamen te behalen en onderdanen van landen die niet zijn vrijgesteld. Verweerder stelt dat dit onderscheid enkel gebaseerd is op de nationaliteit van onderdanen. Eiseres stelt dat er feitelijk (ook) sprake is van onderscheid op grond van ras en etniciteit.

6.2. Deze uitspraak gaat niet over het doel van de Nederlandse overheid tot betere integratie in Nederland van derdelanders. Dat is niet in geschil en is naar het oordeel van de rechtbank ook volstrekt legitiem. Deze uitspraak gaat over het door verweerder gemaakte onderscheid tussen groepen mensen in het bereiken van dat doel. [...]

Conclusie: onderscheid op grond van afkomst, nationale- en etnische afstamming

14. Naar het oordeel van de rechtbank gaat het aldus om een bewust en dermate grofmazig gehanteerd onderscheid tussen **[a]** onderdanen van A-landen, waarbij ook opvalt dat het overgrote deel van de A-landen een bevolking heeft met een witte huidskleur, en **[b]** onderdanen van B-landen – de rest van de wereld – dat het door verweerder gebruikte onderscheidend criterium naar nationaliteit in werkelijkheid een onderscheid is op afkomst, nationale *en* etnische afstamming.

15. Gelet op artikel 2, eerste lid, onder a, van het IVUR, artikel 14 van het EVRM, artikel 1, eerste lid van het 12e Protocol bij het EVRM, artikel 21, eerste lid, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de vaste rechtspraak van het EHRM is een dergelijk onderscheid nimmer gerechtvaardigd. Deze beroepsgrond van eiseres slaagt en het bestreden besluit wordt reeds om die reden vernietigd.

II. Onderscheid naar nationaliteit

16. Ook indien, zoals verweerder heeft betoogd, het onderscheid tussen A- en B-landen louter zou zijn terug te voeren op nationaliteit, dan is er naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken van een objectieve en redelijke rechtvaardiging.

17. Op grond van vaste jurisprudentie moeten voor een onderscheid naar nationaliteit ‘very weighty reasons’ worden aangedragen. Met andere woorden de ongelijke behandeling moet strikt noodzakelijk zijn om het gestelde doel te kunnen verwezenlijken. Verweerder meent dat uitgaande van een zekere margin of appreciation, van deze ‘very weighty reasons’ sprake is.

Redelijke en objectieve rechtvaardiging

18.1. Zoals hiervoor is overwogen, zijn in de MvT bij de Wet inburgering in het buitenland, noch tijdens de verdere parlementaire behandeling, objectieve gegevens verstrekt die het gekozen onderscheid tussen A- en B-landen als gevolg van gestelde integratieproblematiek voldoende onderbouwen. Verweerder heeft desgevraagd ter zitting die onderbouwing evenmin kunnen geven. Reeds daarom kan niet van een *objectieve* rechtvaardiging worden gesproken.

18.2. Voorts kan de in de MvT, en verdere parlementaire behandeling, gemaakte koppeling van het inburgeringsvereiste aan het mvv-vereiste evenmin als rechtvaardiging worden gezien. Deze

koppeling is immers een politieke keuze vanuit het bestaande onderscheid tussen mvv-plichtige landen en niet-mvv-plichtige landen. Als strikte noodzaak voor het gemaakte onderscheid om de integratie te bevorderen, kan deze koppeling niet worden gezien. En de tijdens de parlementaire behandeling geuite zorg dat het hanteren van een inburgeringstoets voor onderdanen van A-landen schadelijk is voor de buitenlandse en economische betrekkingen met die landen, kan tot slot evenmin als een strikte noodzaak voor het gemaakte onderscheid worden gezien.

Legitiem doel

19. Zoals hierboven in 10 overwogen, is het door verweerder gemaakte onderscheid tussen A- en B-landen niet gebaseerd is op wetenschappelijke onderbouwing, maar op onduidelijke aannames, negatieve stereotyperingen en/of niet concludent onderbouwde stellingen over onderdanen afkomstig uit “westerse” of “westers-georiënteerde” landen die geen ongewenste en ongebreidelde migratiestromen naar Nederland en integratieproblemen veroorzaken en onderdanen afkomstig uit “niet-westerse” of “niet-westers-georiënteerde” landen die wel ongewenste en ongebreidelde migratiestromen naar Nederland en wezenlijke integratieproblemen veroorzaken. Het doel van het inburgeringsexamen is dus niet enkel gelegen in het bevorderen van de integratie van onderdanen uit de B-landen, maar ook om ongewenste en ongebreidelde migratiestromen uit die landen tegen te gaan. Het inburgeringsexamen wordt in dat licht ook bewust gezien als selectiemechanisme. Tijdens de parlementaire behandeling van de wet heeft toenmalig minister Verdonk dit nog eens beaamd. Het inburgeringsvereiste was “niet primair gericht op beperking van de (gezins)migratie naar Nederland” maar dat was wel “een belangrijk effect dat redelijkerwijs te voorzien is en dat gelet op het belang van inburgering ook aanvaardbaar is”. Inperking van ongewenste migratiestromen kan naar het oordeel van de rechtbank niet als een legitiem doel met betrekking tot het gehanteerde onderscheid *ten behoeve van een betere inburgering* worden gezien.

Proportionaliteit

20. Ten aanzien van de proportionaliteit overweegt de rechtbank als volgt. Ook hier geldt dat verweerder niet heeft onderbouwd waaruit blijkt dat onderdanen van A-landen makkelijk in de Nederlandse samenleving integreren dan wel waaruit blijkt dat onderdanen van B-landen wezenlijke problemen bij het integreren ondervinden. Reeds daardoor kan niet worden gezegd dat het inburgeringsexamen een geschikt en noodzakelijk middel is om het doel, bevorderen van de integratie, te verwezenlijken. Aan de eis van proportionaliteit is dus ook niet voldaan.

Subsidiariteit

21. Tot slot is ook niet gebleken dat er geen minder verstrekkende alternatieven zijn dan het gekozen onderscheid en middel om de integratie van onderdanen uit B-landen te bevorderen.

Conclusie: een verboden onderscheid op grond van nationaliteit

22. Gelet op wat hiervoor is overwogen, concludeert de rechtbank dat niet gebleken is van ‘very weighty reasons’ die het onderscheid op grond van nationaliteit kunnen dragen. Dit betekent dat deze beroepsgrond van eiseres eveneens slaagt. [...]

III. Gezinsherenigingsrichtlijn

24. Eiseres heeft voorts aangevoerd dat het inburgeringsvereiste in strijd is met artikel 7, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. [...]

26. Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende gebleken dat het inburgeringsvereiste een selectiemechanisme is. Als eerder overwogen in deze uitspraak blijkt uit de MvT bij de Wet inburgering in het buitenland dat dit het geval is. Op pagina 19 van deze MvT wordt vervolgens ter rechtvaardiging van de vrijstelling van A-landen gesteld dat vanuit die landen geen ongewenste en ongebreidelde migratiestromen en wezenlijke integratieproblemen te verwachten zijn. Zoals hierboven reeds weergegeven, heeft toenmalig minister Verdonk bevestigd dat een belangrijk

neveneffect is dat migratie uit B-landen beperkt wordt. Nu het inburgeringsvereiste dus tevens een selectiemechanisme is, slaagt deze beroepsgrond van eiseres ook. [...]

V. Conclusie

30. Gelet op wat hiervoor is overwogen, is het bestreden besluit discriminatoir, want in strijd met artikel 2, eerste lid, onder a, van het IVUR, artikel 14 van het EVRM, artikel 1, eerste lid van het 12e Protocol bij het EVRM en artikel 21, eerste lid, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast is het bestreden besluit in strijd met artikel 7, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn als ook onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

Bij deze uitspraak heeft de rechtbank een [nieuwsbericht](#) ("Inburgeringsplicht in buitenland in strijd met discriminatieverbod in internationale verdragen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 427

HvJEU (Tweede kamer), 18-04-2024, [ECLI:EU:C:2024:334](#)

AHY tegen Ierland.

Verordening (EU) nr. 604/2013 17 lid 1, 27 lid 1 lid 3, 29 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

DUBLINVERORDENING. Artikel 27, lid 1, van de Dublin III-verordening moet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten niet verplicht te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen een besluit dat krachtens de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van die verordening is vastgesteld.

Artikel 47 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat het niet van toepassing is op een situatie waarin een persoon die om internationale bescherming verzoekt en ten aanzien van wie een overdrachtsbesluit is genomen, de lidstaat die dit besluit heeft vastgesteld heeft verzocht om zijn discretionaire bevoegdheid krachtens artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening uit te oefenen of een beroep in rechte heeft ingesteld tegen het antwoord op een dergelijk verzoek, zodat die bepaling van het Handvest zich er a fortiori niet tegen verzet dat een lidstaat in die omstandigheden een overdrachtsbesluit uitvoert voordat uitspraak is gedaan op dat verzoek of op een beroep dat is ingesteld tegen het antwoord op een dergelijk verzoek.

Artikel 29, lid 1, eerste alinea, van de Dublin III-verordening moet aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden voor de overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt begint te lopen vanaf de aanvaarding door een andere lidstaat van het verzoek om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar tegen een overdrachtsbesluit wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, van die verordening opschortende werking heeft, en niet op de datum van de definitieve beslissing op een beroep dat is ingesteld tegen het – na de vaststelling van het overdrachtsbesluit genomen – besluit van de verzoekende lidstaat om geen gebruik te maken van de in artikel 17, lid 1, van die verordening bedoelde discretionaire bepaling om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 428

MK ABRS, 15-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1544](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. PROCESKOSTENVEROORDELING. In de enige grief betoogt de vreemdeling terecht dat de onjuiste functiebenaming van twee verbalisanten in het proces-verbaal van 8 juli 2022 tot een proceskostenveroordeling had moeten leiden. Het gebrek in het proces-verbaal heeft betrekking op de staandehouding, overbrenging en ophouding van de vreemdeling. De rechtbank had om die reden aanleiding moeten zien om de staatssecretaris te veroordelen in de proceskosten en heeft dat niet onderkend. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 25 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1195](#), onder 2.3 en de proceskostenveroordeling in die uitspraak, in samenhang gelezen met haar uitspraak van 3 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1498](#), onder 2.2. Dat naar het oordeel van de rechtbank het gebrek in het proces-verbaal te gering is, is niet relevant voor de vraag of er aanleiding bestaat voor een proceskostenveroordeling. De ernst van een gebrek in de staandehouding, de ophouding of de verlenging van de ophouding kan namelijk slechts een rol spelen in het kader van de belangenafweging en de mogelijke gevolgen van een gebrek voor de rechtmatigheid van een maatregel van bewaring.

[Naar inhoudsopgave](#)